

[Ninna Pedersen]

gode indtægter, der via samfundskassen får et ekstra beløb; mens landmanden med den lille indtægt selv passer sine børn, mens hustruen går på arbejde for at tjene til familiens husholdning. Det er skævheder i samfundet, så det batter. Og har landmanden en skattepligtig indkomst, betaler han til den velhavendes daginstitutionsplads.

Nu sigtes der imod gratis institutionspladser. Hvem skal betale? fristes man til at spørge. Og det er målet for vort samfund, at vore børn skal indrettes på en institution. Vi har set, at nutidens børn er urolige børn – flere specialklasser i skolerne, mere kriminalitet osv. Alt dette føres mange gange tilbage til hjem, hvor børnene har vandret fra institution til hjem hver dag og tilbage igen, hvor familien ønskede at have en luksustilværelse med dyr bolig og stor indtjening fremfor at værdsætte den gave, det er at have børn.

Vort mål må være, at der er frit valg for familierne i landet med hensyn til, om deres børn skal tilbringe mange timer hver dag på institution eller skal opdrages i hjemmet. Det frie valg opnås bedst ved, at hver familie selv betaler for de institutionspladser, den ønsker, men denne forudsætning beror på, at den ikke via de høje skatter skal bidrage til andres service.

Det kan forekomme mærkeligt, at ægtepar sender deres børn på en daginstitution, mens moderen er pædagog på en anden daginstitution og således passer andre familiers børn. Det må være en dårlig samfundsøkonomi, som bliver resultatet.

Det er efter min mening en hån mod moderen, at man ikke anser hende for at være den bedst kvalificerede til at passe sine børn, og det er foragt for kvindes kønnet og det huslige arbejde, når samfundet opfordrer kvinden til deltagelse i erhvervslivet. Det frie valg opstår først, når samfundet holder op med at blande sig i familiernes trivsel og økonomi.

Wilhelm (VS):

Jeg skal ikke bebrejde ministeren, at hun i sin redegørelse hovedsagelig beskæftiger sig med de materielle, økonomiske betingelser. Det har vi også gjort i vores hovedindlæg i denne debat, for det er selvfølgelig temmelig grundlæggende for familiernes praktiske muligheder for alt det andet, for trygheden, for kærligheden, for at have tid til hinanden osv.

Det får stå hen, hvordan ministeren får de 5 grundprincipper for en børnepolitik, som hun refererer til side 5 i redegørelsen, til at stemme overens med sin egen udtalelse for nylig, der gik noget i retning af, at det skal koste noget at have børn, og at familien eventuelt må indstille sig på at vælge imellem barn og bil.

Jeg skal blot understrege som VS' målsætning, at det skal ikke koste noget at have børn, at børnetilskuddet skal bringes op, så det dækker de faktiske udgifter til merhusleje, mad og tøj, at vuggestue og børnehave præcis ligesom skolen skal være gratis. Dette er ikke spor overbud, som man altid kommer løbende og siger, men slet og ret en mere hensigtsmæssig fordeling af livsindkomsten over hele livsforløbet.

Men det er jo ikke økonomi det hele. Jeg vil beskæftige mig lidt nærmere med børns rettigheder og sikkerhed. Det er ikke meget, børnekommissionen siger herom, og endnu mindre, ministeren siger i redegørelsen. Det indskrænker sig faktisk til et referat: »Kommissionen mener ikke«, »i øvrigt mener kommissionen«, »kommissionen foreslår«, »kommissionen har foreslået« osv. – ikke hvad regeringen mener om kommissionens meninger.

Vi mener, at revselsesretten skal afskaffes, men først og fremmest, at der skal iværksættes en oplysningskampagne om skadevirkningerne ved voldsanvendelse som led i opdragelsen. Man kan ikke forholde sig alvorligt til voldskriminaliteten uden at tage i betragtning den sammenhæng, der er påvist mellem tæv som barn og senere voldsudøvelse. Den personlige integritetsfølelse bankes så at sige ud af barnet, og det får selvsagt indflydelse på dette menneskes opfattelse af og respekt for andres personlige integritet. Revselsesretten skal afskaffes, alt andet er simpelt hen opdragelse til den stærkeres ret.

Vi tror ikke på sanktioner mod forældre, der forløber sig. Vi tager hellere konstruktiv udgangspunkt i, at det gør forældre kun, fordi de er pressede. Derfor bør der oprettes krisecentre og måske beredskabsfamilier for børn, som befinder sig i kritiske familiemæssige situationer. For de mindste børn skal de kunne fungere som service for forældrene, når det er ved at gå op i en spids og en kortvarig aflastning kan virke forebyggende. For større børn bør der efter vor mening også